

Neviem, či ste sa niekedy ocitli v situácii, že ste videli vážne zraneného alebo ťažko chorého človeka a väčšina ľudí už-už chcela konštatovať jeho úmrtie, keď zrazu niekto zvolal: „Ale veď on žije!“

Aj v Ježišovom prípade nielen veľkňazi, farizeji a zákonníci, vojaci, nevďačný dav, ale aj jeho učeníci konštatovali, že je všetkému koniec. Padli ilúzie, rozplynul sa sen, slubné očakávania sa zmenili na sklamanie... Všetky ich postoje a reakcie hovoria tiež o nás. Najmä vtedy, keď napriek svojej „formálnej“ viere nedokážeme radikálne uveriť veľkonočnému tajomstvu Ježišovho zmŕtvychvstania. Ako zasvätené osoby potrebujeme živiť v sebe nádej a presvedčenie, že Kristus vstal z mŕtvych, porazil smrť a hriech, pootvoril nám možnosť žiť novým životom.

Nie

nadarmo Svätý Otec František v prvých vetách svojej najnovšej posynodálnej apoštolskej exhortácii *Kristus žije* hovorí: „Kristus žije. On je našou nádejou a najkrajšou mladostou tohto sveta. Všetko, čoho sa on dotkne, sa stáva novým, naplňa nás životom“ (č. 1).

A vzápätí dodáva: „On je v tebe, on je s tebou a nikdy neodchádza. Aj keby si sa ty od neho vzdialil, pri tebe je Zmŕtvychvstalý, ktorý ťa povoláva a čaká na teba, aby si znovu začal. Keď sa cítiš byť starým z dôvodu smútku, nevraživosti, strachu alebo zlyhania, on je vždy pri tebe, aby ťa obdaril silou a nádejou“ (č. 2).

Neuveriteľné

sa stalo uveriteľným. Aj v Ježišovom prípade. Je tomu tak aj v tvojom prípade?

Štefan Turanský SDB

Foto: Tomáš Kocún

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)